

ประมงแหลมฉับยังอยู่หรือเปล่า?

ทองใบ ทองเป่าถึ

"ชาวแหลมฉับเป็นหมู่บ้านเกษตรกรดีเด่น รับ
โล่พระราชทานปี 2532 จะทำลายไม่อายุ หรือ"

"ชาวแหลมฉับมีอาชีพจับปลาทะเล จะให้ขึ้นไป
อยู่บกทำอะไร"

"ชาวแหลมฉับต้องการสร้างงาน สร้างเงิน อย่า
ทำเกินเลยไป"

"พวกเราชาวแหลมฉับไม่ต้องการปัจจัยมารื้อวัด
โรงเรียน และหมู่บ้านของเรา"

"เวนคืนที่ดินให้ต่างชาติเข้า ชาวแหลมฉับเศร้าใจ"

"พวกหนูต้องการโรงเรียน อย่ารื้อโรงเรียนพวก
หนูเลย"

"รัฐบาลใจร้าย ย้ายโรงเรียนหนี ขอโรงเรียนให้
ลูกหลาน"

"ขอวัด ขอโรงเรียน ขอหมู่บ้านแหลมฉับของ
เราคืนมา"

"คนใจบาป ร่วมกับอสังขี ร่วมกันขายวัด ไม่รู้
ขายได้ยังงัย"

"ถ้าไม่มีอะไรแน่นอนเชิญที่เมรุเผาศพนี้"

"กฎหมายฉบับไหน รัฐบาลเวนคืนที่ดินไปให้นาย
ทุนต่างชาติเข้า"

ทั้งหมดนี้เป็นบางส่วนของผ้าประกาศความรู้สึก
ของชาวบ้านแหลมฉับที่เขียนไว้เมื่อวันที่ 6 เมษายน
2537 หลังจากที่ตัวแทนของรัฐบาลตกลงว่าจะไปเจรจากับ
ชาวบ้าน ใครที่เคยไปแหลมฉับคงทราบ ณ ชายทะเล
แห่งนี้มีหมู่บ้านที่ร่มรื่น น่าอยู่ หมู่บ้านนี้อยู่กันมากกว่า
200 ปี อาชีพหลักของพวกเขาคือการประมง ซึ่งสืบทอด
ต่อ ๆ กันมาหลายชั่วอายุคน จนบัดนี้รุ่นหลานเหลนก็
ยังทำประมงอยู่ อาชีพนี้ในกฎหมายว่าด้วยเรื่องการ

สงวนอาชีพให้คนไทย ก็บัญญัติไว้ว่า ประมงเป็นของ
คนไทย คนต่างดาวทำประมงในไทยไม่ได้

บางท่านคงไม่ทราบประวัติศาสตร์ของชาวแหลม-
ฉับนี้ ชายหาดแหลมฉับนี้ยาวมากและสวยงาม ถ้า
มองจากทะเลเข้าหาฝั่ง เราจะเห็น วัดแหลมฉับ ตั้ง
ตระหง่าน ท่าความงามของทะเลเขียว วัดแหลมฉับนี้
ชาวบ้านที่อายุ 80 กว่าปี เล่าให้ลูกหลานเขาฟังว่า
"อุโบสถหลังนี้ในหลวงรัชกาลที่ 5 เสด็จมาเหยียบ
และชี้ให้สร้าง และได้เคยทูลขอร้องเมื่อปี ร.ศ.
125 มาแล้ว มีคนพระอุโบสถหลังนี้ก็ได้ออกซ่อม
แซมจนอยู่ในสภาพที่สวยงามอย่างที่ท่านนายเห็น
แหละ" ผมก็ว่าจริง เพราะมีคำจารึกที่ฝาผนังโบสถ์
เก่าเล่าถึงการซ่อมแซมเมื่อปี 2449 ซึ่งเป็นการยืนยัน
ว่า ในหลวงรัชกาลที่ 5 เสด็จมาเขียนดังนี้ "พระอุโบสถ
ทำแล้ว เมื่อสักการช่วงได้ 2449 สัประทุททั้งหลาย
ขอให้เป็นป็อใจแก่พระนิบการนะบจะโยโหตุ....ทำ
แล้ว สีก 125๗/" ข้อความที่ผมจด ๆ ไว้คือไม่ขัดแต่
เป็นคำยืนยันความเก่าแก่ของวัดแห่งนี้

โบสถ์เก่าหลังไม่ใหญ่นัก สวยงามมาก ภายใน
โบสถ์ร่มเย็นสมกับเป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมของ
ชาวบ้านจริง ๆ นอกจากนี้ยังมีอุโบสถหลังใหม่มูลค่า 25
ล้านบาท สร้างเคียงข้างกัน แต่ชาวบ้านบอกกับผมว่า
"อุโบสถหลังนี้กำลังจะถูกรื้อหรือครับอาจารย์" ทำให้ถึงหรือหรือ
ชาวบ้านบอกว่า "ก็เจ้าอาวาสชายวัดนะสิครับ" ผม
เศร้าจริง ๆ ครับ เสียหายเงินที่ชาวบ้านช่วยกันทำบุญ
บริจาค

ชาวบ้านพาผมไปที่โรงเรียนประชาบาล "โรงเรียน
แหลมฉับ" เป็นโรงเรียนที่เก่าแก่มา ถ้าท่านมีลูก และ

ได้มาที่หาดแหลมฉะบั้งนี้ ท่านต้องอยากให้ลูกเรียนที่นี่ รับรองว่าเด็กในอนาคตของชาติที่นี่จะสุขภาพแข็งแรง เพราะอากาศที่ปลอดโปร่ง ไร้มลภาวะไม่ต้องกลัวรถติด ไม่ต้องกลัวข้ามถนนแล้วรถชนตาย เด็กนักเรียนเดินกลับบ้านไปรับประทานอาหารกลางวันได้อย่างสบาย ๆ

ทุกครอบครัวในหมู่บ้านแหลมฉะบั้งอยู่อย่างมีความสุขตลอดมา ชาวบ้านร่วมกันอนุรักษ์วัฒนธรรม รักษาจารีตประเพณีอันดีงาม ทำพิธีบุญกันในวัดเก่าแก่แห่งนี้ อีกทั้งยังคงไว้ซึ่งการทำอาชีพประมงอีกด้วย จนกระทั่งเมื่อปี 2532 กลุ่มประมงของเขาก็ได้รับคัดเลือกให้เข้ารับโล่พระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ว่าเป็นกลุ่มเกษตรกรดีเด่นมีอาชีพเป็นหลักฐานมั่นคง มีเรือประมงเป็นของตนเอง มีรายได้เลี้ยงครอบครัว ทำให้พวกเขามานะบากบั่นที่อาชีพประมงอย่างนี้ต่อไป อีกชั่วหลานเหลนจริง ๆ

แต่เมื่อปี 2521 เป็นปีที่ทางการออกพระราชบัญญัติเวนคืนที่ดินบริเวณตำบลทุ่งสุขลาอำเภอสรีราชา และตำบลบางละมุง อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ขอเวนคืนที่ดินเพื่อสร้างท่าเรือน้ำลึกและกิจการอื่นซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการท่าเรือท่านที่เคารพชาวบ้านไม่รู้จักก่อน

แต่เมื่อรู้ข่าวบ้านก็ไม่เห็นด้วย พวกเราทราบดีอย่างเขามีสวนใหม่กับการแสดงความคิดเห็นว่าที่ดินบริเวณที่พวกเรากฎหมายอยู่นานนั้นสมควรจะเวนคืนเพื่อสร้างท่าเรือน้ำลึกหรือไม่ ไม่มีเลย ไม่มีชาวบ้านรู้เห็น พวกผู้มีอำนาจแอบกันไปวัดเนื้อที่ดิน แอบกันไปขายวัด

ที่ดินตำบลสุขลาคือที่ดินของพวกเราแหลมฉะบั้งนั่นเอง อยู่ ๆ ทางการมาอ้างว่าเวนคืนแล้ว ให้หรือวัดออกไป คิดดูเถอะว่า วัดแหลมฉะบั้งที่โบสถ์สร้างมาตั้งแต่สมัยรัชการที่ 5 จะต้องทุบทิ้ง โบสถ์หลังใหญ่ราคา 25 ล้านบาท ต้องทุบทิ้ง นั่นนโยบายอะไร ที่นี้มีวัดสำรวจกันหรือเปล่าแล้วขออ้างต้องการเผยแพร่พระศาสนาอ้างทำไมละ ในเมื่อท่านที่ออกกฎหมายต้องการทำลายเสียเอง ผมไม่รู้ว่าตอนนี้ยังคงเหลือโบสถ์ไว้ให้เห็นหรือเปล่า เด็ก ๆ ต้องไร้โรงเรียนผู้มีอำนาจต้องการรื้อโรงเรียนบอกว่าให้ไปเรียนที่ใหม่ที่ไกลกว่าที่เดิม 8 กิโลเมตรห่างจากบ้านต้องเดินทางข้ามถนนสุขุมวิททั้งไปทั้งกลับ ท่านคิดว่าเสี่ยงต่อชีวิตหรือเปล่า ในกฎกระทรวงว่าด้วยการให้เด็กไปเรียนหนังสือ เขาคำนึงถึงความปลอดภัยด้วยกล่าวคือในสมัยท่านลีปพนนท์เกตุทัตและท่านเกษม ศิริสัมพันธ์เป็นรัฐมนตรีกระทรวงศึกษา

บอกว่าเด็กที่อาจขอยกเว้นการเข้าเรียนในการศึกษาภาคบังคับหากบ้านอยู่ห่างจากโรงเรียนเกิน 3 กิโลเมตร และมีสภาพภูมิศาสตร์เป็นอุปสรรคแก่การเดินทาง หรือหากจะเดินทางไปได้อาจไม่ปลอดภัย ยกเว้นไม่ต้องไปทำไม้ไม้ค้ำนั่งถึงกฎหมายที่ออกมาเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนฉบับนี้ โทษว่าสนับสนุนให้เด็กเรียนหนังสือภาคบังคับใจ ทำไม่ต้องรื้อโรงเรียน ไปสร้างที่ไกลๆ มันยังงั้น

หมู่บ้านที่ร่มเย็นมีอาชีพที่ถาวร โทษละ รัฐบาลไม่สนับสนุนภาคเกษตรแล้วหรือ คนที่ทำมาหากินด้วยอาชีพประมงแท้ๆ มีเรือเป็นของตัวเอง จะมาเอาที่ดินของเขาที่เขาเป็นเจ้าของไปสร้างอย่างอื่น กฎหมายเวนคืนให้ความเป็นธรรมกับประชาชนหรือเปล่า? หรือเวนคืนเพื่อประโยชน์คนก็คน ใครบ้าง การส่งเสริมที่รัฐพัฒนาทางอีสาน ทางเหนือ ทำกันอย่างไร จึงมีโสเภณีกันมากมายอย่างนั้น อาชีพอะไรละที่ท่านไปส่งเสริม แต่แหลมฉบังมีอาชีพท่านกลับทำลายเขาเสีย ต้องการให้เขา

ไปเป็นภาคเดนของสังคม ต้องการให้เขาเป็นโสเภณีหรืออย่างไร

การเวนคืนที่ดินบริเวณแหลมฉบังเอาไปใช้เป็นที่สาธารณะประโยชน์จริงหรือ เพราะเท่าที่ผมฟังมา ส่วนที่เวนคืนไปแล้วมากมาย บางส่วนยังไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลยตามกฎหมายชาวบ้านที่ถูกเวนคืนฟ้องเรียกคืนได้หากรัฐยังไม่ได้ทำอะไรให้เกิดประโยชน์ตอนนี้ผมไม่ทราบว่าจะชาวบ้านเขาอยู่กันอย่างไร เห็นแล้วนึกสงสารบาดแผลของการเวนคืนที่ดินของรัฐ ทำให้พวกรากหญ้าต้องเสียน้ำตากันมาเท่าไรแล้ว ต้องตายไปอีกเท่าไร ทำไม่ละ ในเมื่อกฎหมายออกมาไม่เป็นธรรมกับประชาชน ก็ยกเลิกได้ไม่ใช่หรือ? ทำไม่ไม่ทำที่ดินเวนคืนเพียงพอแล้วกับการสร้างความเจริญให้คนกลุ่มเดียว ทำไม่ต้องให้พวกรากหญ้าต้องมุดดิน ต้องตกทะเลตาย เพราะไม่มีที่ดิน ไม่มีที่อยู่อาศัย อยากให้โลกรู้ใช่ไหมว่าคนแหลมฉบังหายไปเพราะหลวงเอาที่เขาไป วันนั้นเราจะได้กินปลาของประมงแหลมฉบังหรือเปล่าหนอ?

